

Šiandienos pasaulyje jau jokia paslaptis, kad žodj, kaip ir žmogų, reikia saugoti ir auginti. Kad, anot poeto Just. Marcinkevičiaus, jis suskambėtų, sužydėtų, nes, tik nešdamas žodj ir knygą kitiems, gali būti laimingas ir pats. Šią tiesą patikrinti pabandėme ir mes, lietuvių kalbos mokytojos ir mūsų mokiniai. Visą savaitę (2015 – 03 – 16 / 2015 -03 – 20) dalyvaudami gimtosios kalbos savaitės renginiuose, gimnazijos mokiniai turėjo galimybę pasitikrinti lietuvių kalbos žinias, rašydami tradiciniu tapusį diktantą (dar kartą sveikiname jo nugalėtojus!), dalyvaudami protų mūšyje, kuriame paaiškėjo, kas geriausiai išmano Joniškio regiono papročius, šventes, šnektos subtilybes, spręsdami kryžiažodžius, aptardami knygas, filmus ir kita. Bet didžiausias dėmesys šįmet buvo skiriamas tiems, be kurių drašos ir pasiaukojimo, ko gero, šiandien nebūtume galėję kalbėti gimtąja kalba, mat jie, mūsų krašto knygnešiai (ir ne tik mūsų), skaudžiu tautai metu uždraustas lietuvių kalba knygas per sieną gabeno, taip nešdami knygą ir šviesą jos ištroškusiems.

Savaitės renginius vainikavo šventė – konferencija, kurioje buvo skaitomi pranešimai apie mūsų krašto knygnešius, virtualiai keliauta jų keliais (T. Šidlauskaitė, K. Šiurnaitė), dalintasi įdomesniais knygnešystės faktais, iškilomis asmenybėmis (P. Kuprevičius), ieškota atsakymo į klausimą, kaip knygnešių tema atskleidžiama lietuvių literatūroje (D. Balnytė). Renginio metu skaitytos mokinių mintys iš rašinių apie knygos svarbą šiandienos gyvenime, — ne vieno pastebėta, kad skubančiame pasaulyje vietos knygai vis mažiau. Ačiū muzikos ir šokio mokytojoms už galimybę pasigėrėti lietuvių liaudies šokiu, pasiklausyti dainos.

Renginyje dalyvavusi J. Avyžiaus viešosios bibliotekos skaitytojų aptarnavimo skyriaus vedėja Eglė Šukienė, anot renginio vedėjų, šiandienos pati tikriausia knygnešė, ne tik papasakojo apie knygos kelią pas skaitytoją, bet ir priminė, kad mes, „Aušros“ gimnazijos bendruomenė, galime didžiulis turį tiesioginį ryšį su knygnešiais, mat gimnazija stovi ant Stanislovo Goesos dovanotos žemės. Spaudos draudimo metais S. Goesas buvo subūręs vietos šviesuolius prasmingai, nors ir pavojingai veiklai, Stanislovo ir Teresės Goesų tėvo dvare Medvilionyse buvusi įkurta saugi draudžiamų knygų slaptavietė. Pasidžiaugta, kad mūsų gyvenime knyga dar nepraranda savo vertės, kad jos ieškoma – kiekvieno pagal skonį ar būtinybę.

Pasveikinę įvairių lietuvių kalbos savaitės konkursų nugalėtojus (ačiū už gražius žodžius pavaduotojai ugdymui V. Mačiulienei), pasidžiaugę nuveiktais darbais, išsiskyrėme neilgam, nes knygos ir žodžio šventė — tik vienas iš ciklo renginių, skirtų Etnografinių regionų metams. Nuoširdžiai tikime, kad dar ne kartą susibėgsime, nes tik nuo mūsų, mokančių, besimokančių, priklauso, kad lietuviškas žodis nemirtų – nebus sielai duonos. O jei jį saugosime, branginsime, nuo žemės iki saulės skambės, iki pat žvaigždžių išaugs... Ir supsis kiekvieno, gimtąja kalba kalbančio, lūpose.

Lietuvių kalbos mokytoja B. Krajinienė

